

Her Durakta Bir Türkü 1

– HüseyinAkdemir · 05 Haziran 2010

Gecenin geç saatlerinde Narlıdere'den oğlumun da sazıyla sesiyle katıldığı bir etkinlikten dönüyorduk. Bir tanıdığımız o saatte bizi kahve içmeye davet etti evine. Kahveler içilip sohbete ilerleyince son otobüsü kaçırmamak için gitmeye hazırlanırken, oğlum, tanıdığımızın aynı yaştaki oğluyla o gece kalmak için izin istedi. Sazını da çantasıyla birlikte emrivaki omzuma asıp eve götürmemi söyledi. Kıramazdım tabi oğlumu.

Omzumda asılı sazla ıssız yollardan yürüyüp otobüs durağına geldim. Otobüs de bekliyordu zaten. Benden başka da kimsecikler yoktu ortalıkta. Henüz hareket saati gelmediği için sürücü kapıları açmamış, oturduğu yerde uyuklar gibi bir şeyler mırıldanıyordu. Durakta beklediğimi görüp fark edince önündeki düğmelerden birine basıp kapıyı açtı. Gel der gibi bana işaret etti. Gidip bindim. Sürücüye yakın bir yerde oturdum. Koca otobüste sadece sürücüyle ben vardık.

"Nereye gidiyorsunuz bey efendi?" diye sordu sürücü.

"Son durağa kadar" dedim.

"Bu güzel işte" dedi.

Hem böyle söylemesi hem de sanki biraz içkiliymiş gibi dilinin dolaşması, endişelendiriyse de beni, bu saatten sonra artık başka da araç bulamayacağımı düşünerek, alttan almaya çalıştım.

"Nesi güzel?"

"Bu saatte şimdi can sıkıntısı, uykum da var. Çekilmez bu yol. Bak aşıkmişsin hem. Çaliver bana bir şeyler. Oraya kadar sen de eğlen ben de."

"Bey efendi hiç olur mu öyle şey? Hem çalmasını bilmem ben. Çalabilsem bile böyle bir şey yapamam."

"İyi o zaman" diyerek yine önündeki düğmelerden birine bastı ve açık olan kapıyı kapattı. Çalıştırdı otobüsü ve yola çıktı. Ben kurtulmuş olmanın sevinciyle ve de bana yeniden bir şey sormasın diye camdan yana çevirip başımı sessizce oturdum. Birazdan ilk durağa geldik ve otobüs zınk diye durdu. Yolcu falan da yoktu ortalıkta.

Sürücü oturduğu koltuktan bana dönüp:

"Aşık, dedi. Bak bu birinci durak. Daha önümüzde 24 durak var. Şimdi buradan bir adım bile ileri gitmeyeceğim. Ya çıkarır şu sazını bana şöyle efkarlısından türküler söylersin ya da yürüyerek gidersin bu uzun yolu."

"Bey efendi, ben gerçekten saz çalmasını bilmem"dedim yeniden. Aslında bilirdim de, ama o andaki tuhaf durumdan da rahatsız olmuşum. "Hem saz benim değil oğlumun, inanın beceremem."

"O zaman sizi dışarıya da bırakmıyorum. Burada benimle kalacaksınız sabaha kadar. Ama çalar söylerseniz 23 dakika sonra gideceğiniz yerde olursunuz." Bu uzun cümlesinden sonra içkili olduğundan iyice emin olmuşum. O devam etti konuşmaya. "Hem ne var bu kadar nazlanacak. Şurada iki kişiyiz. Benim de bu gece efkarım başımdan aşkın. Valla bana moral verirsiniz, ilaç olursunuz. Anlayın işte halimi ya. Sizin efkarlandığınız, dertlendiğiniz zamanlarınız olmuyor mu?"

Tam on iki dakika bekledik orada. Benim kapıyı açmasını ısrarla istememe de aldırımıyordu. Artık çaresiz

kaldığımı anladığımda çıkardım sazı kılıfından ve sürücüye:

"Ne çalayım istersiniz?" dedim.

"Ha, tamam" dedi. "Bak şöyle yap aşık. A harfinden başla, Z harfinde bitir. A harfiyle başlayan şöyle efkarlı bir türkü söyle işte. Hepsi efkarlı olacak ama."

Efkarlı türkülerden bol ne vardı ki. Vardı var olmasına da, kendimi kapana kısılmış gibi görüyordum. Hem sinirleniyor hem de gülüyordum içimden. Başladım çalmaya sazı.

Aşan bilir karlı dağın ardını

Çeken bilir ayrılığın derdini

Bülbül kaçta aldın gülün nardını

Gül alıp satmanın zamanı değil

Sürücü hem yavaş yavaş yol alıyordu hem de efkarlandığını belli edencesine başını sallayıp duruyordu.

Hareketimizden sonraki ikinci durağa geldik. Yine kimseler yoktu ama sürücü yine zıncı diye durdu.

"Güzel" dedi. "Tam benim istediğim türküydü. Şimdi B harfinden bir türkü söyle aşık"

Bin cefalar etsen almam üstüme

Gayet şirin geldi dillerin dostum

Varıp yad ellere gönül verersen

Kış ola bağlana yolların dostum

Üçüncü durakta durdu. C harfinden türküyü bekledi.

Ceylan gözlerine kurban olduğum

Tanrı selamını almaz mısınız

Tanrı sizi süs için mi yarattı

Siz gel demeyince gelmez misiniz

Ç harfinden türkünün adını kendisi söyledi

Çiçekten harman olmaz

Yar derde deva olmaz

Darılmış güle bülbül

Gelip dalına konmaz

Bu türküyü istemesinden anladım ki karısıyla kavga etmişti sürücü. Artık oyuna ben de katıldım.

"Yengeyle kavga etmişsin galiba" dedim.

"Ettim aşık. Vallahi kavgalıyız. Eve bile gitmek istemiyor canım. Hele sen çalmaya devam et. Şimdi sıra D harfinde.

Derdim çoktur hangisine yanayım

Yine tazelendi yürek yarası
Ben bu derde nerden derman bulayım
Meğer dost elinden ola çaresi

Efkarlı sürücü başını sallaya sallaya kullanıyordu koca otobüsü. Bir ara seslice bir of çekti. "Ah ulan Elif, yapılır mı bu bana be!" dedi.

Elif dedim be dedim
Kız ben sana ne dedim
Kuş kanadı kalem olsa
Yazılmaz benim derdim

"Helal olsun aşık" dedi. "Taşı da gediğine koymasını biliyorsun ha!"
O bunları söylerken ben türkü isimleri düşünüyorum. Aklıma gelen türküye başlayacaktım ki:
"Olmaz!" dedi. Oyun bozanlık yok. Vallahi kalırım burada. Şimdi sıra F harfnde. Atlamak yok."
Fırat kenarında kayık değilem
Yardan ayrılmışam ayık değilem
Bir çift selamına layık değilem
Dön gel ağam dön gel Eğnlimesen
Eğin'e gelmeye yeminlimisen

"Şimdi sıradakini de sen çal ben söyleyeyim" dedi.

Gesi bağlarında dolanıyorum
Yitirdim yarimi arıyorum
Bir çift selamına güveniyorum
Gel otur yanıma hallerimi söyleyim

Efkarlı sürücünün sesi benimkinden bile güzeldi.
"Bundan sonraki türküleri sen söyle" dedim.

Hastane önünde incir ağacı
Doktor bulamadı bana ilacı
Baş tabip geliyor zehirden acı
Garip kaldım yüreğime dert oldu
Ellerin vatanı bana yurt oldu

Sonraki durakta yine bana bıraktı sözü.
İşte gidiyorum çeşm-i siyahım

Aramıza dağlar sıralansa da
Sermayem derdimdir servetim ahım
Karardıkça bahtım karalansa da

"Aşık" dedi. "Hazır K harfine gelmişken, Kırmızı Gül'ü söyle."

"Neredeyiz biz şu anda. Daha çok var mı" diye sordum. Çünkü artık gerçekten sıkılmaya başlamıştım.

"İnciraltına geldik" dedi.

Kırmızı gül demet demet
Sevda değil bir alamet
Gitti gelmez ol muhannet
Şol revanda balam kaldı